

Zesłanie Ducha Świętego, rok B

Pierwsze czytanie z Dziejow Apostolskich 2, 1-11

Kiedy nadszedł wreszcie dzień Pięćdziesiątnicy, znajdowali się wszyscy razem na tym samym miejscu. Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wiatru, i napełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też języki jakby z ognia, które się rozdzieliły, i na każdym z nich spoczął jeden. I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić. Przebywali wtedy w Jerozolimie pobożni Żydzi ze wszystkich narodów pod słońcem. Kiedy więc powstał ów szum, zbiegli się tłumnie i zdumiali, bo każdy słyszał, jak przemawiali w jego własnym języku. «Czyż ci wszyscy, którzy przemawiają, nie są Galilejczykami?» - mówili pełni zdumienia i podziwu. «Jakżeż więc każdy z nas słyszy swój własny język ojczysty? - Partowie i Medowie, i Elamici, i mieszkańcy Mezopotamii, Judei oraz Kapadocji, Pontu i Azji, Frygii oraz Pamfilii, Egiptu i tych części Libii, które leżą blisko Cyreny, i przybysze z Rzymu, Żydzi oraz prozelici, Kreteńczycy i Arabowie - słyszymy ich głoszących w naszych językach wielkie dzieła Boże».

- Jesteśmy w Jerozolimie, w dniu żydowskiego święta Szawuot, ustanowionego na pamiątkę otrzymania od Boga Dziesięciu Przykazań. Jest to jedno z trzech najważniejszych świąt żydowskich. W czasach Jezusa, było to wyjątkowo ważne święto. Kto mógł, pielgrzymował wówczas do świątyni Jerozolimskiej, by odnowić Przymierze z Bogiem.
 - *« Przebywali wtedy w Jerozolimie pobożni Żydzi ze wszystkich narodów pod słońcem..... Partowie i Medowie, i Elamici, i mieszkańcy Mezopotamii, Judei oraz Kapadocji, Pontu i Azji, Frygii oraz Pamfilii, Egiptu i tych części Libii, które leżą blisko Cyreny, i przybysze z Rzymu, Żydzi oraz prozelici, Kreteńczycy i Arabowie »*

Prawdopodobnie nikt, z przybyłych z różnych stron świata Żydów, nie słyszał o Jezusie. Inaczej jest w wypadku chrześcijan pochodzenia żydowskiego, którzy dopiero, co byli świadkami Jego meki i zmartwychwstania...

- W czytany dziś fragmencie Dziejow Apostolskich, Łukasz nawiązuje do trzech wydarzeń ze Starego Testamentu :

1. Do daru Prawa na gorze Synaj.

Słowa *“Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wiatru”* nawiązują do: *“Trzeciego dnia rano rozległy się grzmoty z błyskawicami, a gęsty obłok rozpostarł się nad górą i rozległ się głos potężnej trąby, tak że cały lud przebywający w obozie drżał ze strachu. Mojżesz wyprowadził lud z obozu naprzeciw Boga i ustawił u stóp góry. Góra zaś Synaj była cała spowita dymem, gdyż Pan zstąpił na nią w ogniu i uniósł się dym z niej jakby z pieca, i cała góra bardzo się trzęsła. Głos trąby się przeciągał i stawał się coraz donośniejszy. Mojżesz mówił, a Bóg odpowiadał mu wśród grzmotów...”* (Wyj 19, 16-19)

- Lukasz ukazuje, że to święto Szawuot jest wyjątkowe, że jest ono “nowym Synajem”. Niegdyś Bog przekazał przez Mojżesza Prawo, aby jego lud wiedział, jak żyć w Przymierzu. Teraz daje mu Swego Ducha... W ten sposób Prawo wypisane niegdyś na kamiennych tablicach, teraz zostaje wypisane w sercu człowieka...
 - *“I dam wam serce nowe i ducha nowego tchnę do waszego wnętrza, odbiorę wam serce kamienne, a dam wam serce z ciała. Ducha mego chcę tchnąć w was i sprawić, byście żyli według moich nakazów i przestrzegali przykazań, i według nich postępowali. Wtedy będziecie mieszkać w kraju, który dałem waszym przodkom, i będziecie moim ludem, a Ja będę waszym Bogiem.” (Ez 36, 26-28)*

2. Do słów proroka Joela :

« I wyleję potem Ducha mego na wszelkie ciało, a synowie wasi i córki wasze prorokować będą, starcy wasi będą śnili, a młodzieńcy wasi będą mieli widzenia. » (Jl 3,1)

- « **na wszelkie ciało** » - znaczy na całą ludzkość

Dla Łukasza, Żydzi przybyli ze wszystkich stron świata, reprezentują całą ludzkość. I w ten sposób, właśnie wypełnia się proroctwo Joela.

3. Do wydarzenia na wieży Babel.

Mozna je streszczyć w dwóch aktach.

- a) Wszyscy ludzie mówią tym samym językiem, używają tych samych wyrazów i słów. Postanawiają zrobić coś razem – wybudować wielką wieżę...
- b) Bog interweniuje – miesza ich języki i rozprowadza po całym świecie. Trzeba pamiętać, że Bog zawsze działa dla dobra człowieka. To tak, jakby chciał wyjaśnić : *« dzieci Moje, szukajcie jedności nie zapominając, że nie znajdziecie jej w jednolitości. Będzie prawdziwa jedność w Miłości, osiąga się wyłącznie w różnorodności. »*

Tak więc, Łukasze opis zesłania Ducha Świętego, wpisany jest w wydarzenie z wieży Babel : tam ludzkość poznała różnorodność, a teraz, poznaje jedność w tej różnorodności...

Psalm 104, 1 ; 24 ; 29-34

*Błogosław, duszo moja, Pana!
O Boże mój, Panie, jesteś bardzo wielki!
Odziany we wspaniałość i majestat,*

*Jak liczne są dzieła Twoje, Panie!
Ty wszystko mądrze uczyniłeś:
ziemia jest pełna Twych stworzeń.*

*Gdy skryjesz swe oblicze, wpadają w niepokój;
gdy im oddech odbierasz, marnieją
i powracają do swojego prochu.*

*Stwarzasz je, gdy ślesz swego Ducha
i odnawiasz oblicze ziemi.
Niech chwała Pana trwa na wieki:
niech Pan się raduje z dzieł swoich.*

*Na ziemię patrzy, a ona drży;
dotyka gór, a one dymią.
Póki mego życia, chcę śpiewać Panu
i grać mojemu Bogu, póki mi życia starczy.*

*Niech miła Mu będzie pieśń moja,
będę radował się w Panu.*

- Psalm 104 zawiera w całości 36 wersetów, wyrażających zachwyt na dziełami Bozymi. Bog jest tu przedstawiony jako jedyny Stworzyciel i wspaniały król-zwyciesca, pełen majestatu.

- Śpiewany dziś psalm, z tym samym zachwytem wymienia wszystkie elementy stworzenia:

- *“Niech miła Mu będzie pieśń moja, będę radował się w Panu.” (w.34)*
- *“Póki mego życia, chcę śpiewać Panu i grać mojemu Bogu, póki mi życia starczy.” (w.33)*

- Dzieło Stworzenia nie jest wyłącznie aktem dokonany w przeszłości, ale też trwałą relacją między Stworzycielem i Jego stworzeniami... Kiedy mówimy: *“wierze w Boga Wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi”*, nie tylko wyznajemy wiarę w dzieło stworzenia ale wyrazamy też naszą “relację zależności” od Niego...

- *“Wszystko to czeka na Ciebie, byś dał im pokarm w swym czasie. Gdy im udzielasz, zbierają; gdy rękę swą otwierasz, sycą*

się dobrami. Gdy skryjesz swe oblicze, wpadają w niepokój; gdy im oddech odbierasz, marnieją i powracają do swojego prochu. Stwarzasz je, gdy ślesz swego Ducha i odnawiasz oblicze ziemi.” (w. 27-30)

- Uwienczeniem dzieła Stworzenia jest człowiek – napelnlony tchnieniem Boga samego, powołany do królowania nad całym stworzeniem...

- *“niech Pan się raduje z dzieł swoich..... Niech miła Mu będzie pieśń moja, będę radował się w Panu.”*

- Dla narodu wybranego dzieło stworzenia jest wpisane w Przymierze.

- W psalmie 140 Imię Boga jest zapisane w takiej samej formie jak przy opisie stworzenia – w tetragramie YHVH, które jest tłumczone jako “Pan”.

“Boże mój, Panie, jesteś bardzo wielki! “

- Słowa ***“Boże mój”*** są zawsze nawiązaniem do Przymierza, sformuowanego w słowach:

“Dam im serce zdolne do poznania Mnie, że Ja jestem Pan. Oni będą moim narodem, Ja zaś będę ich Bogiem. » (Jr 24, 7)